SEVGİ ve BİRLİK
SİZİN GERÇEK ve EBEDİ MALINIZDIR

Yaratılış hakikatten doğar ve hakikatin içine karışıp yok olur,
Kozmosta hakikatin bulunmadığı acaba bir yer var mıdır?
Bu saf ve lekesiz hakikat üzerinde hayranlık ve mutluluk içinde tefekkür edin.
(Telegu dilinde bir Şiir)

Beden beş elementten teşekkül etmiştir ve eninde sonunda günün birinde yok olmaya mahkumdur,
Fakat onun içinde ikamet eden ne doğar ne de ölür.
İçinde ikamet edenin hiçbir bağımlılığı yoktur ve o ebedi tanıktır.
Atma formunda olan bu ikamet eden Allah'ın bizzat kendisidir.
(Telegu dilinde bir Şiir)

Haydarabad'lı saliklerin bu sabah hoş bir melodi ile söyledikleri bajanlar kulaklar için büyük bir dinleme zevki ve kalpler için de bir ziyafet olmuştur.

İlahi sevgi, bu dünyada en kıymetli şeydir. Onun erdemliliğini ne kadar översek övelim, bu dünyada hiçbir canlı varlık sevginin etkisinden yoksun olamıyacağı için, bu övgü onun yüceliğini hiçbir şekilde azaltmıyacaktır. Bilge Thyagaraja şöyle okumuştu:

Bir karıncadan Brahman'a kadar, Siva'nın veya Kesava'nın içinde,
Sen, saf lekesiz sevgi formunda ikamet edersin,
Ey Rama, ne olur benim de koruyucum ol.
(Telegu dilinde bir Şiir)

Bir karıncanın formu nedir ve Brahman'nın formu nedir? Brahman sonsuzdur. Öbür yanda karınca, ufacık bir yaratıktır. Fiziksel açıdan, bir karıncanın formuyla, Brahman'ın formu arasında hiçbir kıyaslama yapılamaz. Fakat spiritüel açıdan, İlahi Vasıf her ikisinde de aslında var olandır.

Geçmişte bir gün, aç bir ayı bir karınca yuvasına giderek, "Artık açlığa dayanamıyacağım, lütfen bana biraz yiyecek ver," diye karıncaya yalvarır.

Karınca gülmekten kendisini tutamayarak, "Benim gibi ufacık bir yaratık tek başına nasıl olurda sana yiyecek bulabilir? Senin açlığını

giderecek kadar yiyeceğim yok. Ama bekle, bakayım ne bulabilirim," der. Karıncaların, altı aylık yiyeceği yuvalarında depo ettikleri doğaldır. Yuvaya giden karınca arkadaşlarıyla birlikte depo ettikleri yiyecekten bir miktar getirir.

Ayı hayretler içinde kalır. "Karınca gibi ufacık bir yaratık nasıl bu kadar çok yiyecek depo edebilir?" der.

Eğer insan arzu ederse ve gereken çabayı gösterirse her şeyi biriktirebilir. Bunu yapmak için de büyük veya küçük olmak önemli değildir. Şöyle denir, *Jantunam nara janma durlabham* (bütün canlı varlıklar arasında, insan olarak doğmak en nadir olandır). Karıncalar ufacık formda olmalarına rağmen, yiyecek bulabilmekteler, bunu arkadaşlarıyla paylaşabilmekteler ve aynı zamanda da gelecek için depo edebilmektedirler. Fakat modern insan, kendisine akıl bahşedilmiş olmasına rağmen, sık sık bir günlük yiyeceğini dahi temin etmekten acizdir. Bu utanılacak bir şey değil midir?

Bu dünyada, insan aklının daha üstünde bir varlık yoktur. Fakat insanlar bu akıllarını doğru bir şekilde kullanamamaktadırlar. Bencillikleri ve kişisel çıkarları yüzünden kendilerini lüzumsuz şeylerle oyalamaktadırlar. İnsanların hayatlarında hiçbir eksik yoktur. Her şey onların emrindedir. Mevcut kaynakları, iyi bir şekilde nasıl kullanıp kullanmamayı ayırt edememektedirler. Basit niteliklerinden kurtulup, daha üst seviyelere yükselememektedirler. Bir karıncadan dahi, öğrenmeleri gereken ders vardır. Bacağını bir karınca ısırınca, insan hemen orayı kaşımak ihtiyacını duyar ve karıncayı öldürmeye çalışır. Fakat insanlar, kendilerine hayatı zehir eden, içlerindeki kötü nitelikleri öldürmek için hiçbir gayret sarfetmemektedirler.

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

Bu vasi dünyada her nereye bakarsanız bakın, sevgiden daha kıymetli ve daha güçlü itici bir kuvvet bulamazsınız. Kökleşmiş bencillik ve kişisel çıkarlılık, insanın aklını çelmekte ve onu yanlış yollara sevketmektedir. Bencillikten kurtulduğunuz vakit, içinizde insanlık çiçek açacak ve gizli olan güçler tezahür edecektir. Zeka gücünüz meydana çıkacaktır.

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

Günümüzde öğrenciler, çok geniş şekilde çeşitli kitapları okumaktadırlar. Fakat, eğer mastaka (yani kafa) lüzumsuz şeylerle dolu olursa pustaka (yani kitap) okumanın ne faydası olabilir ki! Öğrenciler kafalarını lüzumsuz enformasyonla doldurmaktalar ve bunu yaparken de

enerjilerini kötüye harcamaktalar. Çeşitli ders kitaplarını tekrar tekrar okumakta bir fayda yoktur. Onlar sizi doğum ve ölüm çemberinden kurtaramazlar. Sizi ölümsüz yapacak bilgiyi elde etmelisiniz. Günümüzün öğrencileri kitap bilgisinde uzman oldular. Ders kitaplarından sorulacak her soruya cevap verme zekasına sahipler. Fakat sahip oldukları bu kitap bilgisini, pratik bilgiye dönüştürmek için hiçbir gayret sarfetmemektedirler.

İnsan, M.A. ve B.A. gibi yüksek akademik diplomalara sahip olabilir ve yüksek mevkiler elde edebilir,
İnsan, büyük servet sahibi olabilir, çok sayıda hayır işleri yapabilir ve isim ve şöhret elde edebilir,
İnsan, güçlü fiziksel bir bedene sahip olarak uzun ve sağlıklı bir hayat sürebilir,
İnsan, Veda'ları çalışarak ve va'zederek büyük bir bilgin olabilir,
Fakat hiç kimse Rab'bin gerçek müridinin yerini tutamaz.
(Telegu dilinde bir Şiir)

İnsanın elde ettiği bilgi, toplumun menfaati için kullanılmalıdır. Servetinizi ve bilginizi kendi bencilce amaçlarınız için değil de, başkalarının refahı için kullanmalısınız. Allah size bu bedeni sadece yiyip içmek, uyumak ve dünyevi zevklerin tadını çıkarmak için vermemiştir. *Paropakarartham idam sariram* (insan bedeni başkalarına iyilik yapmak içindir). Beden size, aklınızı ve iyiyi kötüyü ayırt edebilme yeteneğinizi, doğru yolda kullanarak, doğuştan içinizde var olan insani değerleri tezahür ettirmeniz için verilmiştir. Eğer toplum onlardan istifade edemiyecekse, sizin eğitiminizin ve zekanızın ne kıymeti olabilir ki?

Zamanımızda insan, yeni keşifler ve yeni icatlar yapmaktadır, fakat insanın dünyaya doğuşunun maksadını, bu güne kadar hala insan gerçekten anlayabilmiş değildir. Manava (yani insan) kelimesinin anlamı nedir? 'Ma'nın anlamı ajnana'dır (yani cehalettir), 'na'nın anlamı 'onsuz', 'va'nın anlamı ise varthinchuta'dır (vrittih yasya sah) (yani insanın kendisini yönetmesidir). Böylece, manava, kendisini cahilce yönetmeyen kimse demektir. Fakat günümüzde, manava ismine layık bir bilgelik ve uyum içinde yaşayan insana pek rastlanmamaktadır. Kendisine yüksek bir zeka bahşedilmiş olmasına rağmen, insanlar hayatlarını boş şeylerin peşinde koşarak heba etmektedirler. Her hangi bir işi yüklenmeden önce, bu işin insanın kendi ünvanına yaraşır olup olmadığını araştırmak gerekir. İnsan her şeyi Allah'ın İrade'si olarak kabul etmelidir. Başkalarının refahı için çalışabilmesi amacıyla, Allah insana akıl, bilgi ve servet bahşetmiştir. Fakat insan Allah'ın arzusuna karşı hareket ederek kendisini perişan etmektedir. Boğa ve manda gibi hayvanlar insana çeşitli şekillerde hizmet

vermektedirler. Fakat insan, hayvanların sahip oldukları kadar bile hizmet ruhuna sahip değildir. İnsanın dünyaya doğuşu maksadını anlamadan, insan şeytanca nitelikler geliştirmekte ve mutsuz bir hayat yaşamaktadır. Vyashti (yani birey), insanlığı ifade eder ve samashti (yani toplum) ilahi vasfı sembolize eder. Bundan böyle insan, ilahi vasfı ancak topluma hizmet ederek elde edebilir.

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

Çok yüksek eğitim görmüş ve çok zeki olabilirsiniz. Fakat böyle olmanıza rağmen yine de karıncalardan, kuşlardan ve hayvanlardan öğrenebileceğiniz çok şey vardır. Bu gibi hayat dersleri, ders sınıflarında öğretilemez. Hatta öğretmenler bile, içimizdeki ilahi vasıf prensibini anlamak için gayret sarfetmemektedirler. Eğitim, sadece yaşam geçimini sağlamak için değildir. Bilginizi başkalarıyla paylaşmalısınız, herkesi mutlu etmelisiniz ve böylece İlahi Olan'ın seviyesine yükselmelisiniz.

Samatwa (yani eşit-görüşlülük) gerçek bir insanın işaretidir. Samatwa olmadan manavatwa, divyatwa'yı (yani ilahi vasfı) elde edemez. Bundan böyle, ilk etapta samatwa'yı geliştirmelisiniz. İlahi Olan güç, her insanda gizli olarak mevcuttur. İçinde gizli olarak bulunan ilahi gücü idrak edemeyen insan, zayıf düşmektedir. Bu ilahi gücü tezahür ettirebilmek için, insanın kutsal duyuları geliştirmesi gerekir.

Manavatwa, şu son zamanlarda var olmamıştır; o bütün zaman boyunca orada idi. İnsan ana rahminden doğar, fakat insanlık ise ilahi vasıftan kaynaklanır ve her zaman mevcuttur. Her insanda ilahi vasıf mevcuttur. Doğuştan var olan ilahi vasfını idrak edemediği için insan, bizzat kendi insanlık niteliğini unutmaktadır. Uygulamada değil de, sadece formda insan olmanın ne faydası olabilir ki? Ancak insani değerleri uyguladığımız takdirde, insanın dünyaya doğuşu amacına ulaşmış olacaktır.

Upanişad'lar ve Sastra'lar gibi bütün kutsal kitaplar, insanlığa kurtuluş yolunu göstermek içindir. Bu kitapların öğretilerini izleyerek, insan içinde gizli olarak bulunan ilahi vasfı tezahür ettirmelidir. Kutsal kitaplar, insanın içindeki saklı olan ilahi vasfın hazinelerini meydana çıkaracaktır. İşte Bagavan bu sebeple, eğitim kurumlarına educare programını sunmuştur. Eğitim, dünyevi bilgiyle ilişkilidir; kitapları okuyarak elde edilebilir. Fakat educare, insanın içinde gizli olarak bulunan ilahi vasfı dışa çıkarmak amaçlıdır. Eğitimin, geçici faydaları vardır, fakat educare ise sonsuz bir mutluluk bahşeder. Sadece eğitim elde ederek insan, büyük bir insan olmaz. İnsan educare'yi uygulamalıdır ve içinde gizli olarak bulunan değerleri tezahür ettirmelidir.

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

İçinde bulunduğumuz zamanın ihtiyacı, educare'dir. Bedeninizin her atomunda ve her hücresinde mevcut olan ilahi vasfı, ancak educare yoluyla idrak edebilirsiniz. Hakikatte siz, ilahi vasfı her an görmektesiniz, fakat bu hakikati, idrak etmekten acizsiniz. Her yere yayılmış olan ilahi vasfı idrak edebildiğiniz vakit ancak kendinizi eğitilmiş olarak kabul edebilirsiniz. Dünyevi bilgi, eğitimle ilişkilidir ve dışarıdan elde edilebilir. Bu, sadece kitap bilgisidir, fakat educare kitaplardan elde edilemez. Kitaplardan toplanan bilgi hiçbir fayda sağlamaz. Olması istenilen şey transformasyondur ve bu da ancak educare ile mümkündür.

Transformasyona götüremiyecek enformasyonu elde etmek, zaman kaybından başka bir şey değildir. Fakat insan, tamamen işe yaramaz olan bu tip enformasyonlardan zevk duymaktadır. İnsan'nın zekası, bilgisi ve gücü tamamen Allah'ın armağanıdır. Bunlar, educare yoluyla beslenmelidir ve doğru yolda kullanılmalıdır.

Gerçekten Allah, insana uçsuz bucaksız bir potansiyel bahşetmiştir. Bu [potansiyel] sevgidir. Sevgi, bütün tasvirlerin ve ölçülerin ötesindedir. Bundan daha yüce/büyük bir güç mevcut değildir. Fakat insan böyle bir gücün değerini kavrayamadan onu bir kenara itmektedir. Sevginin, fiziksel ve dünyevi bir ilişki olduğu yanlış anlayışı içindedir. Gerçek sevgi, iki kalbin birleşmesidir. İnsanlar, manasını tam olarak anlamadan bu kelimeyi devamlı tekrar eder dururlar. Sevgi hiç kimseyi incitmez. Daima yardım eder. Bu nedenle sevgiyi gerçek servetiniz olarak düşünün. Bu dünyada, sevgiden daha yüce daha büyük bir servet yoktur. Allah-vergisi olan sevgi armağanını, dünyevi konulara ve tensel zevklere yönlendirerek onu suiistimal ediyorsunuz. Her zaman Yardım et, hiçbir zaman İncitme atasözünü izleyerek sevgiyi iyi yönde kullanmak en başta gelen göreviniz olmalıdır. Bundan daha yüce bir dharma yoktur.

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

Sevgi, sizin yegane ve ebedi servetinizdir. Fakat siz onu, değersiz ve dünyevi şeylere yönlendiriyorsunuz. O, kalbinizde bir hazine gibi saklanmalı ve kutsal amaçlar için kullanılmalıdır. Onu herkesle paylaşabilirsiniz; [buna rağmen] o hiç eksilmeyecektir. Sevginin gerçek ruhunu, siz anlamaktan ve deneyimlemekten acizsiniz. Sevgi, her varlığın hayat nefesidir. Sevgiyi anlayabilmek için, sevgi okyanusunun derinliklerine dalmalısınız. Sevgi, yüzeysel bir seviyeden anlaşılamaz; kendinizi tamamen sevginin içine gömmelisiniz. Dünyevi sevgi, ancak tadabildiğiniz ve vazgeçebildiğiniz bir sevgidir, fakat ilahi sevgiyi tattıktan sonra bir daha ondan vazgeçemezsiniz. Sevgi Allah'tır, Allah sevgidir. Bundan böyle

sevgiyi, Allah'tan ayrı bir şeymiş gibi kabul edemezsiniz. Sevgi içinde yaşayın. Sevgiyi anlamanın ve Allah'ı deneyimlemenin tek yolu budur.

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

Sevgi hakkında konferanslar vermek kolay olabilir, ama onu anlamak zordur. Sevgiyi deneyimlemek için her türlü gayreti sarfetmelisiniz. Eğer sevginizin doğasını anlayabilirseniz, başkalarının sevgisini de anlayabilirsiniz. Sevgi sizin içinizdedir, sizinle birliktedir ve sizin etrafınızdadır. Sevgiyi anladığınız zaman, sevginin somutlaşmışı olacaksınız.

Öğrenciler!

Sevgi prensibini anladığınız derecede, asil olacaksınız. Sevgi prensibini anladığınız ve onu uygulamaya koyduğunuz takdirde, başkaları da sizi örnek almaya başlayacaktır.

Ramayana destanındaki sadece dört erkek kardeş Rama, Lakshmana, Bharata ve Satrughna değil fakat onların eşleri de önemli roller oynamışlardır. Dünyaya büyük örnekler sergilemişlerdir. İnsanlar sadece Rama'yı yüceltirler ve öbürlerinin model davranışlarını göz ardı ederler. Hakikatte onların herbiri, Rama'nın bizzat kendisi kadar yüce idiler. Lakshmana'nın ve Satrughna'nın anneleri olan Sumitra'yı işitmişsinizdir. İnsanlar onun, Ramayana'daki rolüne pek önem vermezler. Hakikatte onun ismi, destanda göze bile çarpmaz. O, erdemliliğin ve kusursuzluğun bir örneğiydi. Su-mitra isminin bizzat kendisi, onun herkesle ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu ifade etmektedir. Mutluluğunu herkesle paylaşırdı. Kausalya ve Kaikeyi birer erkek evlada sahiptiler fakat Sumitra'nın iki oğlu vardı.

Bunun sebebini araştırdığımız takdirde, arkasında yatan sırrı anlayabiliriz. Dasaratha, Putrakameshti Yaga'yı icra ettiği vakit, Yajna Purusha tezahür ederek, kutsal pudingin bulunduğu kabı Vasishtha'ya vermişti. Vasishtha da kutsal pudingi, üç karısı arasında eşit olarak paylaştırması için Dasaratha'ya vermişti. Kausalya ve Kaikeyi kendi hisselerine düşen pudingi alarak puja (yani dua) odalarına götürmüşlerdi. Her ikisi de, oğullarının Ayodhya tahtının meşru mirasçısı olacağını düşünerek mutlu idiler. Fakat Sumitra'nın böyle bir düşüncesi yoktu. Balkona giderek saçlarını güneşte kurularken elindeki puding kabını balkonun parmaklığının üzerine koymuştu. Birdenbire bir kartal aşağı doğru süzülerek kutsal puding kabını kapıp kaçtı. Sumitra hemen aşağıya koşarak Kausalya ve Kaikeyi'ye olanları anlattı. Kausalya ve Kaikeyi, Sumitra'nın imdadına yetişerek kendi kutsal pudinglerini onunla paylaştılar.

Kaikeyi, kendi hissesinin yarısını Sumitra'ya verdi. Kausalya da aynı şeyi yaptı. Vakti gelince Kausalya Rama'yı, Kaikeyi Bharata'yı ve Sumitra da Lakshmana'yı ve Satrughna'yı doğurdu. Kausalya'nın ve Kaikeyi'nin oğulları beşiklerinde mutlu bir şekilde oynuyorlardı, fakat Sumitra'nın oğulları yemek dahi yemeden gece gündüz devamlı olarak ağlıyorlardı. Sumitra, Vasishtha'ya giderek bu tatsız durumu anlattı. Bilge Vasishtha gözlerini kapattı. Yogik vizyonu ona hakikati görmesini sağlıyordu. Sumitra'ya dönerek, "Kausalya'nın vermiş olduğu kutsal pudingi yediğin için, Rama'nın amsa'sı (yani bir parçası) olan Lakshmana'yı doğurdun. Aynı şekilde, Kaikeyi'nin verdiği pudingden de Bharata'nın bir parçası olan Satrughna doğdu. Lakshmana'yı, Rama'nın yanına ve Satrughna'yı da Bharata'nın yanına koy. Bu takdirde her ikisi de huzur içinde olacaklar," dedi.

Sumitra, Vasishtha'nın talimatını yerine getirdi. Bebekler sakinleşerek, ağlamaları durdu. Sumitra bu durumdan çok mutlu oldu ve Kausalya ile Kaikeyi'ye, "Lakshmana ve Satrughna sizin armağanlarınızdır. Benim çocuklarım sizin çocuklarınıza hizmet edeceklerdir. Lakshmana, Rama'ya hizmet edecek ve Satrughna da Bharata'ya hizmet edecektir. Benim oğullarım, erkek kardeşlerine hizmet edecekleri için ben çok şanslıyım," dedi. İşte Rama ve Lakshmana ve Bharata ile Satrughna arasındaki derin ilişkinin sebebi bu idi.

Sumitra, iki oğlu, Lakshmana ve Satrughna'nın devamlı olarak Rama ve Bharata'nın yanında olmalarından dolayı tarif olunamaz bir sürur deneyimlemekteydi. Çocuklarının, bu şekilde birbirlerinden ayrılmaları onu hiçbir şekilde meyus etmemişti. Bazı şeylerin niçin ve ne maksatla olduğunu hiç kimse bilemez. Kral Dasharata'nın dört oğlu büyürlerken, Lakshmana daima Rama'nın yanında ve Satrughna da daima Bharata'nın yanında olurdu. Lakshmana ve Satrughna, her ikiside güçlü savaşçılardı. Onlar olmadan Ramayana olamazdı! Lakshmana, Rama'ya hizmet etmek için ve Satrughna da Bharata'ya hizmet etmek için doğmuşlardı. Lakshmana, Sevgi'nin Somutlaşmışıydı. Aynı şekilde Satrughna da bütün gücüyle Bharata'ya hizmet etmekteydi. Bundan böyle, dört erkek kardeş, Rama, Lakshmana, Bharata ve Satrughna birbirlerinden ayrılmaz durumdalardı. Bununla birlikte, Rama'yı Kausalya'nın doğurduğu, Bharata'yı Kaikeyi'nin doğurduğu ve Lakshmana'yı ve Satrughna'yı Sumitra'nın doğurduğunu söylemek pek doğru olmaz. Anneleri değişik olmasına rağmen onlar daima birbirlerinin yanında oluyorlardı.

Dört erkek kardeş, Rama, Lakshmana, Bharata ve Satrughna, aynı özün bir parçası ve aynı İlahi Vasfın birer façetasıydılar. Aynı şekilde, anneleri Kausalya, Sumitra ve Kaikeyi de daima birbirleriyle beraberdiler.

Aralarında hiçbir anlaşmazlık yoktu. Hakikatte, dört erkek kardeş arasındaki birlik, Ramayana öyküsünün topunu ve özünü teşkil etmektedir. Ramayana'nın görkemini tam olarak kimse tarif edemez. Herkes Ramayana'nın görkemini kendi anlayışlarına göre anlatmaya teşebbüs etti ve bunun sonucu olarak bu gün elimizde Ramayana hakkında çeşitli edebi çalışmalar mevcuttur.

İnsan doğası, sadece form ile sınırlı değildir. Bir bedenden, zihinden, entelekten, duyulardan ve bütün bunların üstünde, sevginin merkezi olan kalpten teşekkül eder. Ramayana, insan doğasının bu beş veçhesinin birbirleriyle karşılıklı yoğun etkileşimlerini kapsayan büyük bir öyküdür. İnsan ne kadar çaba gösterirse göstersin, Ramayana'daki bu etkileşim faktörlerini tam olarak, hiç kimsenin anlatabilmesi mümkün değildir.

Bir defasında Kausalya bir işle meşgul idi. Bu arada Bharata koşarak gelerek Kausalya'nın kucağına oturdu ve ağlamaya başladı. Bharata'nın böyle ıstırap içinde olması Kausalya'yı biraz şaşırtmıştı. Onu sakinleştirmeye çalışarak niçin ağladığını anlamaya çalıştı. Bharata, top oynadıklarını fakat her defasında öbür kardeşlerinin kazanmalarını sağlamak amacıyla Rama'nın bile bile oyunu kaybettiğini söyledi. Bundan böyle kardeşler arasındaki birlik, sevgi ve muhabbet o derecedeydi ki, daima birbirlerini mutlu etmeye çalışıyorlardı. Birbirleriyle bir arada olmaktan büyük bir sürur deneyimlerlerdi. Sadece Lakshmana, Rama'nın doğasını tam olarak anlayabilirdi ve sadece Satrughna tam olarak Bharata'nın doğasını anlayabilirdi.

Ramayana'daki kadınlar da örnek niteliklerde idiler. Babası Kral Dasaratha'nın arzusunu ve emrini yerine getirmek üzere Rama ormana giderken, Sumitra, Lakshmana'nın da Rama ile beraber gitmesini söylemişti. Lakshmana hemen Rama'ya refakat etti. Ağabeyi Rama ile ormana gitmekten büyük bir mutluluk duydu. Aynı şekilde Satrughna da, her gittiği yerde Bharata ile beraber olmaktan büyük bir zevk duymuştu.

"Satrughna" ismi neyi ima eder? Onun anlamı düşmanı imha eden kimse demektir.

Rama, Lakshmana, Bharata ve Satrughna ideal kardeşlerdi. Sadece onların ideallerini övmek yeterli değildir, bizler, onların arasındaki bu büyük sevgi bağını günlük hayatımızda deneyimlemeye çalışmalıyız ve başkalarıyla paylaşmalıyız. Büyük Ramayana destanı sadece bir öykü değildir. O, aynı zamanda Atma Tattwa'yı açıklar ve yorumlar. İnsan, o Atma Tattwa'yı tepkiyle, yansımayla ve yankımayla deneyimlemelidir. Ramayana Tattwa, iyi bir şekilde anlaşılmalıdır ve günlük hayatımıza tercüme edilmelidir.

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

Ramayana, başka Puranik metinlerle kıyas edilemez. O, sadece büyük şiirsel bir eser olmayıp, ebeveynler ve çocuklar arasındaki, erkek kardeşler arasındaki, karı ve koca arasındaki ve kral ve tebası arasındaki insani ilişkileri gösteren, büyük bir bilimsel eserdir. Biz ancak, Ramayana'nın önemini bunun gibi daha geniş bir kapsamda anladığımız vakit, vatandaşlar arasındaki sevgi ve saygı ülkenin refahını sağlayacaktır.

Bir kaç yıl içinde, hatta çok kısa bir zaman sonra, bütün dünya Ramayana'nın yüceliğini idrak edecek ve Ramayana'nın ülkülerini uygulamaya çalışacaktır. Günümüzde, dünya üzerinde çok çeşitte uluslara, dinlere ve kastlara rastlamaktayız. Hayır. Hayır. Bu durum muhakkak değişecektir. Çok kısa bir zaman içinde dünya hakikati idrak edecektir:

Tek bir din vardır, Sevgi Dini.
Tek bir kast vardır, İnsanlık Kast'ı.
Tek bir Allah vardır, O, Her Yerde Hazır ve Nazırdır.

Ramayana'nın ortaya attığı en büyük hakikat, insanlar arasındaki birliktir. Böyle bir birlik olunca, insanlar arasında karşılıklı bir sevgi olacaktır. İnsanlar arasındaki bu müşterek sevgi gelişip güçlenince bütün dünya büyük bir sevinci ve mutluluğu deneyimleyecektir. Bundan böyle, ancak Ramayana bütün insanlığa büyük bir mutluluk sağlayabilir. Bu nedenle, her birey, ilahi İsim olan "Rama! Rama! Rama!" İsmini terennüm etmelidir.

Lakshmana'nın karısı Urmila iyi bir ressamdı. Taç giyme merasimi yapılırken Sri Rama'ya takdim edilmek üzere bir resim yapıyordu. Tam o sırada Lakshmana onun odasına girdi. Urmila, gelen ziyaretçinin kim olduğunu görmek için ayağa kalkmak istedi. Bu kargaşalıkta, boyalar daha bitmemiş olan resmin üzerine döküldü. Bu duruma Urmila çok üzüldü. "Sri Rama'nın taç giyerken ki güzelliğini ve görkemini resmetmeyi ve bunu bütün dünyaya göstermeyi candan arzu ederken nasıl oldu da bu resim kazaya uğradı!" diye düşündü.

Urmila çok merhametli bir kalbe sahipti. Aklından daima asil düşünceleri geçirirdi. Kocası Lakshmana, Rama ile ormana gittiğinde bile bir an için dahi üzülmedi. Rama ormanda sürgünde olduğu müddet zarfında Urmila daima Sri Rama üzerinde tefekkür ediyordu. Sadece Urmila değil, aynı zamanda Bharata'nın ve Satrughna'nın eşleri Mandavi ve Srutakeerthi de devamlı olarak Sri Rama üzerinde tefekkür ediyorlardı ve Ayodhya'ya dönmesi için dua ediyorlardı. Böylece, Rama üzerinde devamlı olarak tefekkür ettikçe gün be gün güçleri artıyordu.

Ramayana'daki her olayın altında yatan anlamı analiz ederseniz, bütün bunların sadece bir tek prensibe işaret ettiğini göreceksiniz, birlik prensibi: erkek kardeşler arasında birlik, eşleri arasında, vs., birlik. Hatta, Lanka'da rakshasa'larla (yani şeytanlarla) olan savaş esnasında Lakshmana'nın bayılarak düşmesi gibi bir felaket anında dahi ne Rama ve ne de Lakshamana'nın annesi Sumitra kendilerini kaybetmediler. Rab Rama'nın hizmetinde olduğu için, Lakshmana'nın hiçbir tehlikeye maruz kalmıyacağından Sumitra daima çok emindi. Böylece, Rama'nın ormanda sürgün olarak geçirdiği 14 yıl içinde bütün erkek kardeşleri ve onların eşleri daima Rama'nın iyi olmasını düşündüler ve arzu ettiler; sadece onlar değil anneleri de aynı şeyi düşündüler. İşte onların kalpleri bu kadar asil idi.

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

Ramayana'daki karakterlerin asaletini ve yüceliğini ne kadar anlatmaya çalışırsanız çalışın, yeterli olmayacaktır ve bu davanın hakkını vermeyecektir. Ramayana öyküsü tam olarak tasvir edilemez, çünkü o, "O'nun Öyküsüdür".

Rab Vishnu'nun öyküleri harikuladedir,
Onlar, her üç dünyadaki insanların hayatlarını arındırırlar,
Onlar, dünyevi bağımlılıkları kesip biçen oraklara benzerler,
Onlar, ihtiyaç anında size yardım eden iyi arkadaşlara benzerler,
Onlar, ormanda kefaret çeken bilgelerin ve ermişlerin barnakları gibidirler.

Bundan böyle, Rab Sri Rama tarafından saptanmış olan ideallere özenerek onları günlük hayatlarında uygulamak her insan için çok önemlidir.

(Bagavan İlahi Diskur'unu, "Rama Rama Rama Sita" bajanı ile sona erdirdi).

*****